Ketabton.com
صوفي
مستان
نعمت الله رحیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: مستان صوفي

ليکوال: نعمت الله رحيمي

د نړۍ د هر ريښتني مئين په نوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۹ز - کابل

د ژمي لومړۍ واوره وريدله، هوا ډيره سړه وه د کوټه سنګي ګڼه ګوڼه د موټرو هارن د خلکو شورماشور او د پوليسو د موټر سايرن تر غوږ کيدو

په موټر کې ناست يوه عسکر وويل:

- قومندان صيب! که دا رېښتيا صوفي وای اوس به په داسې ګڼه ګوڼه کې بند نه پاتې کيدو

قومندان عسکر ته رډ رډ وکتل لا نور هم ورته ځير شو او په خندا يې وويل:

- هههههه! څه بلا يې

ټولو خندل له شيبې وروسته قومندان شاته ور وکتل ويې ويل:

- نجسه! پنځه مياشتې درپسې ګرځيدلي يو او تا له ځان ډونګي پير جوړ کړی د خلکو منځ کې پټ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه وروسته يې بيا وويل:

- مستان صوفي! خاورې صوفي وښايه خپل كرامات دا لاره خلاصه كړه

د قومندان خبره لا نۀ وه خلاصه عسكر وويل:

- قومندان صيب! پۀ څه سوچ كې غرق يې موږ حوزې ته را رسيدلي يو

قومندان حک حيران شو، ويې ويل:

- دا دننه بوځئ زه هم درځم

عسكرو مستان تر لاسو ونيولو او دننه ولاړل...

شيبه وروسته قومندان موټر چلوونكي ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موږ په ګڼه ګوڼه کې بند وو داسې نۀ ښکاريده چې په يوه ساعت کې به هم لۀ هغه ځای ووځو خو څنګه داسې ژر را ورسيدو

موټر چلوونکی مُسک شو ويې ويل:

- قومندان صيب! حيران خو زه هم يم، خو له هغه وروسته زما هيڅ په ياد ندي چې څنګه تردې ځای را ورسيدو

قومندان روان شو لۀ ځانه سره يې وويل:

- لکه چې لويه سهوه مو وکړه خدای د موږ وبښي

څو شيبې وروسته نظارت خونې ته دننه شو، مستان صوفي غلی ناست ؤ يو کال کيدو د مستان لۀ خولې چا خبره نه وه اوريدلې، قومندان کښيناست ويې ويل:

- اصلي نوم د راته ووايه!

مستان غلی ؤ څه يې نۀ ويل قومندان بيا وپوښتل:

- نوم د ووايه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم مستان څه ونهٔ ویل د باندې ولاړ عسکر ته یې وویل:

- دا خبرې نهٔ کوي، خو زهٔ پوهېږم چې څنګه خبرې پرې وکړم ته دوسیه وګوره د هغې انجلۍ نوم څه وُ؟

عسکر ولاړ خو شیبې وروسته بیرته را ستون شو ویې ویل:

- قومندان صیب! د انجلۍ نوم زهرا دئ

قومندان یې لهٔ ځای پاڅیدو بیرته نظارت خونې ته ولاړ کښیناست شیبه وروسته یې وویل:

- زهرا د ولې ووژله؟

مستان سر پورته کړ قومندان یې لهٔ ګریوان ونیولو ویې ویل:

- د ځان وژل دومره درته اسانه ښکاري؟

قومندان د مستان سرو سترګو ته پهٔ کتو وډار شو رنګ یې زیړ اوښتی وُ ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره! دا اوس د زما نهٔ د قانون ګريوان نيولی ۇ کهٔ وغواړم هرڅه درسره کولای شم خو بس يوه غوښتنه؟

- ووايه څه غوښتنه؟

- ماته خپله کيسه وکړه

مستان له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- څه چې کوې وکړه د هغې لهٔ يادونو مرګ ښهٔ دی مړ مې کړئ

قومندان د واره وويل:

- ستا دې د هغې پهٔ سر قسم وي ووايه، زهٔ صرف خپله دنده سرته رسوم

مستان قومندان ته ځير شو ويې ويل:

- شين چای دم کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان عسکر ته غږ کړ:

- دوه پیالې شین چای راوړه

مستان په غوصه وویل:

- په دوه پیالو کیسه نه خلاصیږي

قومندان مُسک شو ویې ویل:

- سمه ده نور به بیا را وغواړم

څو شیبې وروسته چای را ورسید، مستان پیاله پورته کړ له چای یې غوړپ وکړ ویې ویل:

- ۲۰۱۵ز کال ؤ

له دې خبرې سره مستان غلی شو، قومندان وویل:

- همدومره وه؟ کیسه دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- ۲۰۱۵ کال ؤ، په خوست کې مو ژوند کولو موږ د پوهنتوني ځوانان له ډلې نۀ وو، فراغت ته څکه پۀ تمه وو چې دوبۍ ته ولاړ شو له سره بۀ کيسه درته وکړم...

يو غوړپ چاى يې وڅکلو بيا يې پيل وکړ:

- لۀ ښوونځي فارغ شوي وو، خو صرف پايلې نه وې راغلې چې کامياب يو کۀ نه، سبا ته نتيجې راوتلې زۀ او ملګری مې د کلي د جومات مخې ته ناست وو ملګري مې وويل:

- سبا له غرمې وروسته بۀ ځو

- ولې؟ چيرته ځو؟

- يو کس مې د پيدا کړی ده د دوبۍ ويزا را وباسي، ته خو ښۀ پوهيږې دولس کاله زحمت مو د دوبۍ لپاره باسلی

خبره يې راته درنه ښکاره شوه، سر مې وښورولو ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- والله! ریښتیا خو وایې باید لاس پکار شو

دلته مو خبرې خلاصې شوې، د ماښام لمونځ مو جومات کې وکړ او ملګرې مې عمر هم ولاړ زهٔ هم خپل کور ته راغلم...

کلیو کې د شپې ډوډۍ وختې خوري، زما له رسیدو سره سم ډوډۍ تیاره وه، خیټور ماما مې ناست ؤ تل بهٔ موړ کره وو خو پهٔ دې ورځ یې طبیعت راته خړ کړ ځکه پوهیدم کهٔ د ماما مخ کې د دوبۍ خبره وکړم نو حتماً یوه خبره پکې کوي خو اړ وم ځکه سبا ته زموږ حرکت ؤ...

ډوډۍ مو خوړله ومې ویل:

- پلاره! زما کار څنګه شو؟

د پلار مې سترګې رډې رډې را ووتلې، خپلې ګوتې یې وڅټلې ویې ویل:

- کوم کار؟ تا څه توره کړې؟ ته یو اضافي مصرف یې یو ورځ د کوم د ګټې کار کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ غلی شوم، پۀ ویلو یې شرمیږم خو زما د پلار زما سره نۀ وه جوړه، تل یې راته ترخې خبرې کولې خو مشر ورور مې بیا د کور خان ؤ ځکه د پلار عسکري یې کوله، د مجلسو او خلکو پۀ مینځ کې تل پلار ښکنځلم خو د ده راکړې تربیې نۀ پریښودم چې حتیٰ د یوې ورې خبرې ځواب یې هم ورکړم بس څه مې نۀ ویل پلار دئ نو، خیر خبره دلته وه چې پلار دا خبرې راته وکړې شیبه وروسته یې ما ته وویل:

- هغه... دوبۍ ته... تل وایې لۀ تا څه جوړ نۀ شول خو دوبۍ ته مې ولیږه

پلار مې پۀ غوصه وویل:

- نور څه خو نۀ غواړې؟

نور یې څۀ ونه ویل د دسترخوان لۀ سر را پورته شو او کۀ کاسه لاس ته ورغله او کۀ پیاله زۀ یې پرې وویشتم، لاس کې مې د پیالې ښیښې خښې شوې وې، د مخ نقشه مې بدله شوې وه خو ما یوه آه هم ونکړه دباندې انګړ ته ولاړم کښیناستم، زۀ خپل بخت ته حک حیران وم کله کله خو مې ګُمان کولو چې شاید زۀ بې اولاد نۀ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن یې یم ځکه که اولاد نه وم او پردی وم په پردي هم د چا پیرزو نشي داسې ظلم، او زما خو میاشت حتماً یو وار داسې حال کیدو، خیر ناست وم د انګړ مینځ کې ونې ته مې تکیه کړې ځو شیبې وروسته مې یوازینۍ دُنیا زما مورکۍ راغله خپل د جامو ګنډلو له ماشین یې ورسره له ګنډلو جامو پاتې یوه ټوټه راوړه ځنګ ته مې په سپیرو خاور کې کښیناسته لهٔ لاس یې ښیښې راته وباسلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- زویه! ته خو پوهیږې چې پلار دې...

خبره یې پوره نهٔ شوه په ژړا شوه زما په غیږ کې یې سر را کیښود دې کلونو زړه ما هم تش کړ بې واکه مې وژړل...

ځو شیبې وروسته مې مور زما له غیږې سر پورته کړ خپل د پلو غوټه یې خلاصه کړه ویې ویل:

- ته زما زوی یې، زما! نشتون دې زغمم خو نور دې نهٔ پریږدم چې داسې ظلمونه درباندې وشي، دا د سرو بنګړي دي، تر دوبۍ د نشي رسولای خو له دې ژوند بهٔ خلاص شې، ولاړ شه د مور دعا دې درسره ده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې ولاړه، شېبه وروسته زهٔ هم خپلې خونې ته ولاړم، زړه مې ډېر ډک ؤ اوښکو مې بالښت لوند کړی ؤ، اوښکې مې پهٔ بالښت وچې شوې، شپه نو چېرته راته تم کېده، شپه سبا شوه، پلار مې سهار وختته تللی ؤ، خپل ګران زوی یې هم ورسره تللی ؤ هغه یې د هر سفر همسفر ؤ، خپل د ښوونځي کڅوړه کې مې خپل څو جوړه کالي واچول، له مورکۍ سره مې پهٔ سرو سترګو خدا پاماني وکړه، له هغه ځای د عمر سره ښوونځي ته ولاړم د آزموینو پایلې راغلې وې، له دولسم ټولګي پهٔ لومړۍ درجه فارغ شوم، پهٔ درسونو کې ښهٔ وم خو د پایلو پاڼې مې یوه ورځ پلار ونهٔ کتلې چا مې پهٔ سر د آفرینۍ لاس را کش نهٔ کړ ځکه راته پایلې تل بې مانا وې...

څو شیبې وروسته زهٔ او عمر لهٔ ښوونځي را ووتلو عمر دوبۍ ته روان ؤ، خو زما سره تر کابل د تګ پیسې هم نهٔ وې یوازې د مورکۍ بنګړي راسره وو چې ما یې د نهٔ پلورلو پریکړه کړې وه، خو ریښتني ملګري د انسان له رګ رګ خبر وي زما د لاس د تېپ پهٔ لیدو پهٔ هرڅه پوه شوی ؤ، د کابل ته تلونکو موټرو هډه کې وو چې عمر وویل:

- رنګ د ولې زیړ اوښتی؟ مستانه! تهٔ ما پردی ګڼې؟

- نه بس د کور او کلي پرېښودلو لږ غمجن کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته خو پوهېږې زه ورور نلرم، او ستا د ورور په شتون کې ورور نشته، کور کې څه درسره کېږي زه خبر یم، په کلي کې بې له ما بل ملګرى نلرې، نو خبره د کلي او کور نده، تر هغې دوبۍ ته نه ځو ترڅو مو ستا د تګ پیسې ندي پیدا کړې اوس کابل ته ځو دواړه کار کوو دواړه به ستا د تګ لپاره پیسې وګټو

د عمر ددې خبرو په اوریدو مې سترګې ډکې شوې، د ویلو او مننې لپاره الفاظ نه وو، غلی په موټر کې ورسره کښیناستم...

څه ناڅه لاره اوږده وه، د غرمې ډوډۍ مو نه وه خوړلې ډېر وږى شوى وم، خو بس چې اوس په عمر باندې بوج وم نه مې غوښتل د خوړلو لپاره څه ترې وغواړم، عمر هم کوم د خان زوى نه ؤ چې ما به یې پیسو ته سترګې پټولې، د لوږې د هېریدو لپاره مې ځان بوخت وساتلو د ښوونځي کڅوړه مې خلاصه کړه په یوه جیب کې زما څو جوړه جامې وې بل جیب مې خلاص کړ د کتابونو له مینځ د ډوډۍ بوى راغی یو کتاب مې پورته کړ یوه پلاستیکي کڅوړه کې کاغذ ښکاریدو کڅوړه مې خلاصه کړه، د کاغذ مینځ کې غوړې ډوډۍ وې، پوه شوم مور مې راته ایښې وې، مورکۍ پوهیده چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلوم زوی يې پهٔ لاره کې د لوږې ښکار کيږي، سترګې مې ډکې شوې، غوړه ډوډۍ مې راوخيسته عمر د موټر لهٔ کړکۍ د باندې کټل پهٔ اوږه مې ورته لاس کيښود را ويې کټل ډوډۍ مې پهٔ مينځ نيمه کړه او نيمه مې عمر ته ورکړه، د ډوډۍ خوړلو وخت کې مې مخ بل خوا کړ ځکه د مور مهربانۍ د غريبۍ دې ډوډۍ مې سترګې لهٔ اوښکو ډکې کړې وې...

قومندان د مستان د خبرو پهٔ اوريدو خپه شو، سترګې يې ډکې شوې د باندې عسکر ته يې غږ کړ:

- نور چاى راوړه

مستان مُسک شو ويې ويل:

- قومندان صيب لکه چې سترى شوې زما لهٔ کيسې، هسې هم د غم کيسې د چا نهٔ خوښيږي!

قومندان د واره وويل:

- نه نه! دوام ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شیبه وروسته مستان وویل:

- کابل ته را ورسیدو د خوست هډه کې ولاړ وو، خو زموږ لومړی ځل ؤ چې کابل ته راغلي وو، په پوښتنو پوښتنو تر جادې را ورسیدلو یو کس ویلي وو چې دلته کرايي خونې پیدا کیږي په یوه ودانۍ کې مو یوه خونه په کرایه ونیوله، دننه ولاړو، خونه د خونې په څیر نه وه خو زموږ له مجبورۍ ډیره ښه وه، اړ وو چې همدلته واوسو، غلي ناست وو زما خو خوله څکه تړلې وه چې زما لپاره عمر هم پاتې ؤ، ځان راته بد ښکاریدو، دا سخته ورځ تیره شوه، خو نورې سختې هم مخ ته لرو نه پوهیدو سهار ؤ، وختې د باندې ولاړو...

چای را ورسیدو، قومندان پیاله د مستان مخ ته کیښوده، مستان وویل:

- پردی ښار، پردي خلک وو، نه پوهیدو د کار لټولو لپاره چیرته لاړ شو، یو خوا بل خوا ګرځیدو چیرته هم کار پیدا نشو، د ماسپښین لمونځ مو یو جومات کې وکړ، خو ځنګه چې وخت نه تم کیږي، ګیډه هم هغسې ده که پیسې لرې که نه لرې، که خفه وې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله، خو ګېډه ډوډۍ غواړي، د عمر طرف ته مې وکتل ویې ویل:

- ولې برګ برګ راګورې؟

څه مې ونه ویل، خپل د واسکټ جیب ته مې لاس کړ، یو کاغذ مې ګوتو ته راغی رایاد شو چې همغه شلیدلې لس افغانۍ دي چې د کرکټ د بال د ټېپ لپاره مې ساتلې وې، خو! د مقدر لوبه وه پهٔ دې ورځ یې پهٔ درد وخوړل راته، عمر ته مې وویل:

- ته همدلته کینه، زه ژر راځم

ولاړم د سړک پر سر د رنګ رنګ خواړه پلورل کیدل، ځینې خو دومره رنګینه خواړه وو چې کله مې لیدلي هم نهٔ وو، او زما سره یو شلیدلی لسګون چې حک حیران وم څهٔ واخلم، یو خوا بل خوا مې وکتل د سړک بل خوا پیرکي پخیدل ور روان شوم، دري مې نهٔ وه زده پهٔ پښتو ژبه مې وپوښتل:

- وروره! دانه پهٔ څو دی؟

پلورونکي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دانه ی ده روپه

لومړی ځل ؤ ښار ته راغلی وم، او لومړی ځل ؤ دري ژبه مې د چا له خولې واوریده، خو په " ده روپه" باندې پوه شوم، ومې ویل:

- یو دانه راکړه

- میخوري یا میبري؟

په دې خبره مې سر خلاص نه شو، ځنګ ته یو بل کس خوړل هغه راته وویل:

- وایي دلته یې خورې که وړې یې؟

- وړم یې

له شیبې وروسته یې په یوه کاغذ کې پیرکی تاو کړ را یې کړ، لسګون مې ورکړ، روان شوم چې بیرته یې غږ وکړ بیرته ور وګرځیدم، پیرکې یې رانه واخیست او لسګون یې را وغورځولو، پوه شوم چې حتماً د زوړوالي لپاره نور نه چلیږي، بیرته د عمر خوا ور ستون شوم، عمر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چيرته تللی وې؟

ونشو ومې ویل:

- وړی وم تا خو غږ ونهٔ کړ زما سره یو زوړ لسګون ؤ ولاړم چې یو څه راوړم هغه هم زموږ لهٔ بخت ډېر زوړ شوی ؤ، چا نهٔ اخیستو

عمر غلی شو، لنډه شیبه وروسته يې وویل:

- وروره یو راز ووایم؟

- هو ووایه پیسې نشته اړ یو د یوبل خبرې وخورو

عمر بیا غلی شو، څو شیبې وروسته يې وویل:

- لهٔ ما سره ټولې دومره پیسې وې چې کابل تهٔ پرې راغلو او خونه مو پهٔ کرایه ونیوله، زهٔ هم لهٔ کور پټ راغلی یم څوک خبر ندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تندی مې ووهلو ومې ویل:

- یا ربه! یو دا کم وو، اوس به څه کوو؟

عمر وویل:

- پیسې نلرو، خدای خو لرو، زوړ لسګون درسره وساته، هغه به ددې وخت یادګار شي اوس چې دواړه له کور تښتیدلي یو څه به کوو بیا به بیرته ځو

هیڅ مې ونهٔ ویل، شیبه وروسته بیرته روان شوو، دا ورځ هم تیره شوه، خو د خدای لهٔ پریکړو هیڅوک نهٔ وي خبر، موږ ته هم د هغې ورځې د لمر وړانګې ساده ښکاریدې خو هغه ځلا مو پکې ونهٔ لیده کوم چې زموږ مقدر یې بدلولو...

د کوم هوټل پهٔ خونه کې چې اوسیدو مالک یې راته وویل چې لږ مخکې چوک دی هلته لاړ شئ کار بهٔ پیدا شي، موږ نهٔ غوښتل د کار کولو یوه کوچنۍ لاره هم ورک کړو همداسې مو وکړل چوک ته ولاړو خو زموږ پهٔ څیر پهٔ سلګونو نور هم د کار لټولو پهٔ هیله د سړک پر سر ناست وو، ګړۍ وروسته یو کس راغی د کاریګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ګڼه ګوڼه کې يې هر يو کس ته بيل بيل کتل پر ما او عمر يې غږ وکړ مخکې ورغلو، ويې ويل:

- رنګمالي کولای شئ، ګورئ د يوې ورځې کار ندی کهٔ سم کار مو وکړ کيدای شي د تل لپاره مو وګمارم

د واره مې وويل:

- هو صيب! هرڅه چې وغواړې کولای يې شو

- سمه ده نو موټر ته را پورته شئ

موټر کې کښيناستو، څو شيبې وروسته ورسيدو پهٔ کار مو پيل کولو ومې پوښتل:

- وبښه صايبه! دا کوم ځای دئ؟

- کارته چهار دئ

- ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مو پیل کړ د کابل کارته چهار سیمه موږ ته ډېره عجیبه ښکاره شوه ځکه لومړی ځل مو ؤ، او پاکه سیمه وه، مازدیګر ؤ، دوه پوړه رنګ شوي وو، د کور مالک راغی ویې ویل:

- ماشاءالله زما په زړه مو کار کړی دئ، خو اوس یې بس کړئ ناوخته ده

دواړو ته یې ۳،۰۰۰ افغانۍ راکړې ویې ویل:

- واخلئ ماشومانو ته مو څۀ پرې واخلئ دا د مُرد پیسو کې نۀ حسابوم

عمر رډ رډ راته وکتل ویې ویل:

- صايبه! ماشومان خو پرېږده موږ لا کور نلرو دلته

سړي وویل:

- نو چې داسې ده ترڅو دا کارونه خلاصیږي، همدلته واوسئ د خوب ځای بۀ درته برابر کړو مخامخ زموږ زوړ کور دئ بیا راشئ برستنې او نور شیان بۀ درکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی روان شو، بیرته را وګرځیدو ویې ویل:

- هغه پیسې راکړئ تاسو ماشومان نهٔ لرئ نو

پیسې يې واخیستې او لاړ...

عمر ته مې پهٔ غوصه وویل:

- درئ زره وې، څه ضرورت ؤ چې ریښتیا ووایې؟

عمر غلی ؤ، شیبه وروسته یې وویل:

- زهٔ ځم اودس کوم

عمر ولاړ اودس یې وکړ او بیرته راغی، زهٔ هم ولاړم اودس او لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وو، تیاره کیدونکې وه عمر وویل:

- لاړ شه بړستن، توشک، نرم بالښت راوړه

- یو شین چای بهٔ هم راوړم ښځه د خوښه ده؟

- دا خو بهٔ لا ښهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زغله! زهٔ ستا مزدور یم؟

عمر له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- ورور مې نهٔ يې؟

مُسک شوم او روان شوم ترڅو دا ځيزونه راوړم د کور دروازه مې ټک ټک کړه، شيبه وروسته مې د يوې انجلۍ غږ واورید ويې ويل:

- څوک يې؟

- زهٔ يم

- ته څوک يې نوم لرې؟

- مخامخ کور کې کار کوو د خوب لپاره...

لا مې خبره نهٔ وه خلاصه ويې ويل:

- ښه خو ووايه چې رنګمال يم، ته څو شيبې تم شه زهٔ يې راوړم

انجلۍ ولاړه، څو شيبې وروسته د دروازې لهٔ شا غږ شو ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لاس مې بند دئ، دروازه خلاصه ده کش یې کړه

دروازه مې خلاصه کړه، یوه معصومه انجلۍ مې ولیده مخ یې پټ ؤ، سترګو یې څرک وهلو بړستنې یې راکړې ټیکرۍ یې لۀ مخ ولویدو، پۀ لیدو یې زما زړه د هغې پۀ پلو کې ولیدو او زۀ ترې روان شوم...

بیرته ولاړم، داسې فکر مې کولو زما څخه چې څه ورک وو پیدا کړي مې دي، هرڅه ښۀ ښکاریدل، یخ بادونه سره ګرمي، خواږه، ترخه هرڅه راته ښۀ ښکاریدل کۀ پۀ هغې وخت کې چا زما د وژلو کوښښ کړی وای هم ښۀ بۀ راته ښکاریدل، پۀ خیالونو کې یې ډوب وم چې عمر وویل:

- مستانه! چیرې یې؟

- چیرې بۀ وم ستا مخ کې یم

- پوهیږم خو څه سوچونه کوې؟

- هیڅ هسې بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ کلونو وروسته شپۀ لۀ يو ښۀ احساس سره تيره شوه، تر غرمې کور رنګ شو او د کور د مالک پۀ تمه ناست وو، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې لمونځ وکړ خو نۀ مې غوښتل لۀ دې ځای لاړ شم داسې ښکاريدل چې د هغې سره مې د کلونو ريښې تړلې ګڼې پۀ يوه نظر خو څوک دومره نۀ وصل کيږي بس همدا دعا مې کوله چې کاش پۀ دې کور کې د پاتې کيدو يو پلمه پيدا شي...

ګړۍ وروسته د کور د مالک کوچنی زوی راغی، ويې ويل:

- پلار مې زنګ وهلی ؤ، چې تاسو بۀ نور دلته اوسئ راشئ زموږ لۀ کور د خونې لپاره فرش او نور سامان راوړئ

حک حيران شوم، چې دعا مې لۀ خولې ووتله او قبوله شوه، ماشوم بيرته ولاړ عمر هم خوښ شو خو خبره لا نۀ وه مالومه چې ولې يې موږ دلته پاتې کړو ځکه دې کور مالک تر راتګ پۀ تمه وو چې خبره څه ده، مازديګر ؤ، چې د کور مالک راغی ويې ويل:

- تاسو تراوسه بايد خونه درته فرش کړې وای ولې ناست يئ، ورشئ هرڅۀ راوړئ ترڅو دا کور پوره جوړيږي يو کال خو وخت نيسي لا پکې ډير کارونه پاتې دي، ددې لپاره چې وساتل شي بايد يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس پکې ژوند وکړي موږ بوخت خلک يو لهٔ موږ نکيږي نو تاسو همدلته اوسئ د مياشتې بهٔ دواړو ته ۱۵،۰۰۰ افغانۍ تنخوا هم درکوم

ما او عمر يو بل ته وکتل، زما سترګې ډکې شوې د خدای مهربانۍ ته فکر وړی وم، هغه سختې چې مو خو ورځې تيرې کړې دومره ژر په اسانۍ بدلې شوې، له شيبې چوپتيا وروسته مې وويل:

- سمه ده، صايبه! خدای د خير درکړي

صايب ولاړ...

ورځې تيرې شوې اونۍ تيرې شوې ۳ وخته ډوډۍ هم د صايب لهٔ کور راتله، ډوډۍ بهٔ دومره خوند نهٔ کولو څومره خوند چې بهٔ د لوښو پهٔ بيرته وړلو کې ؤ، خو زهٔ نهٔ پوهيدم چې د زهرا خيالات لوی دي او موږ يې د پلار نوکر يو، يوه مياشت تيره شوه د بلې مياشتې پهٔ لومړي تاريخ يې تنخوا راکړه ۱۰:۰۰ بجې عمر ولاړ ښار ته ځينې اړين څيزونه يې راوړل زهٔ پهٔ کور کې پاتې شوم، غرمه شوه خو عمر رانغی، د عمر موبايل ته مې زنګ ووهلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب یې ورنکړ چې شیبه وروسته دروازه ټک ټک شوه پهٔ منډه ورغلم ما ویل عمر بهٔ وي چې دروازه مې خلاصه کړه هغه وه، ډوډۍ یې راوړې وه، زهٔ د هغې ښکلا ته فکر وړی وم، همداسې مې ورته کتل، غوږنه مې کاڼه شوي وو هغې څه ویل خو ما همداسې ورته کتل یو دم یې پهٔ لوړ آواز وویل:

- کوڼ یې؟ اورې! لاس مې وسوځېدل واخله

ژر مې وویل:

- آه! وبښه پام مې نهٔ ؤ

- هو زهٔ پوهیږم چې ستا پام چیرته ؤ

- چیرته ؤ؟

- ماته د کتل، د وږي نظر بهٔ نور چیرې وي؟

څه مې ونهٔ ویل غلی وم، چې یو شړنګ شو، پیاله ولویده خو ما هغې ته کتل هغې وویل:

- کوڼ خو وې اوس ړوند هم شوې؟ وګوره پښه کې د ښیښې ننوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ منډه خپل کور ته ولاړه، شيبه وروسته بيرته راغله يو ټوټه يې پهٔ لاس کې وه ويې ويل:

- کورته دننه راشه دباندې خلک دي

کور ته دننه ولاړم، له پښې يې راته ښيښې وباسلې او ويې تړله، کټ مټ زما د مور غوندې وه، سترګو ته مې يې وکتل پوه شوم اوښکې پکې ښکاريدې زما هم سترګې ډکې شوې خو ځان مې کابو کړ ومې ويل:

- دومره زحمت د وباسلو، اړتيا نشته، زما تقدير هم زخمي دئ، ښيښې او بدبختئ لهٔ کلونو پکې خښې دي..

څه يې ونهٔ ويل، ودريده او روانه شوه د دروازې خواته ودريده، څو ګامه مخکې راغله ويې ويل:

- د تقدير ټپونه پهٔ دوا نهٔ جوړيږي، هرڅهٔ موقت دي، خو کهٔ بې باکه وې نو هرڅهٔ بهٔ تر پای درسره مل وي ستا بدبختي هم...

پهٔ منډه روانه شوه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځان ته پام کوه!

په نورو خبرو خو مې سر خلاص نشو خو د پام کولو خبرې يې ډېر خوند راکړ، ولاړم ډوډۍ مې وخوړله ناست وم، شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه عمر راغی خونې ته دننه کيدو وخت کې هغه مخکې روان ؤ زه يې شاته روان را ويې کتل ويې ويل:

- آه! ته ولې ګوډ ګوډ ځې؟ خيريت دی؟

- واه! په داسې تګ کې خوند دی

- ماغزه د له لاسه ورکړي دا څه وايې؟

- رک روغ يم! د مينې لومړی نښه ده، هر درد يې دوا ده

عمر مُسک شو څه يې ونه ويل، خونې ته دننه شو دواړه کښيناستو يوه کڅوړه يې را ډکه کړې وه ومې ويل:

- رښتيا! دا دومره ډېر د څه راوړې؟

- هو رښتيا نور يې څۀ کوې، دوه موبايلونه مې واخيستل دا ټچ سکرين دي

- په څو د واخيستل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دواړه په ۱۰،۰۰۰ افغانۍ

- څه خر يې! د ټولې مياشتې خوارۍ پيسې دې برباد کړې؟

- ته پرېږده ياره! په کښيناستلو ستړی شوم، دواړه به فيسبوک جوړ کړو سات به مو تير وي

- زما دا شيان نۀ خوښيږي

عمر تېنګار وکړ، فيسبوک يې راته جوړ کړو خو زما سر نۀ پرې خلاصيدو يوه شيبه مې فيسبوک ښکته او پورته کړ خوند يې رانکړ موبايل مې کيښود او پر ما خوب غلبه وکړه، ويده شوم...

ساعت وروسته مې سترګې پرانيستې، عمر نۀ ؤ، په سيمه کې يې ملګري پيدا کړي وو د مازديګر وخت کې به د باندې تللو، پاڅيدم د ترسره کولو لپاره څه نه وو موبايل مې را واخيست لۀ ځان سره مې وويل:

- ته راځه! يو وار وګوره دا فيسبوک مخکې خو يې خوند نۀ ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک مې خلاص کړ خو بدبختانه زۀ پۀ انګلیسي نۀ پوهیدم همداسې ځینې انځورنه پکې راتلل، یو بربنډ انځور راغی وارخطا شوم، هرڅۀ مې کوښښ وکړ نۀ ورکیدو، موبایل جام ؤ د بل څۀ کولو ته مې فکر نۀ ؤ موبایل مې د ځمکې وویشتلو او ټوټې ټوټې شو، ټوټې یې هغسې پر ځمکه پرتې وې زۀ ولاړم چې اودس وکړم، ترڅو مې اودس کولو عمر راغلی ؤ، ویې ویل:

- ما ۱۰،۰۰۰ برباد کړې کۀ تا ۵،۰۰۰ ؟

- بس اعصاب یې راته وخوړل ترڅو پۀ کوم څه نۀ پوهیدې باید یې استعمال نکړې، او ماته ۱،۰۰۰ افغانۍ راکړه زۀ سبا د انګلیسې ژبې کورس کې داخله کوم چې اوس ټولې برباد نکړې

عمر د موبایل ټوټې ټولولې ما لمونځ وکړ، ماښام شو، او شپۀ تیره شوه...

سهار ولاړم، د انګلیسي ژبې کورس کې مې داخله وکړه لومړۍ ورځ ښه تیره شوه ځکه زۀ ډیر لۀ کور دباندې نۀ تللم دا لومړۍ ځل ؤ ځینې ملګري مې هم پیدا کړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته میاشتې تیرې شوې، انګلیسي مې څۀ ناڅه زده کړې وه خو د انګلیسي ترڅنګ مې دري وړیا زده کړه، مینه هغسې ځای پر ځای پاتې وه زۀ خو هسې خدای ګونګی کړی وم خو هغې هم هیڅ نۀ ویل د کور لۀ دوهم پوړ د هغوی د کور انګړ ښکاریدو کله بۀ مې چې مطالعه کوله دوهم پوړ ته تللم، له کتاب مې ډېر د هغوی انګړ ته ور کتل خو کله بۀ چې هغه راغله زما زړه بۀ درزیدو چې ومې نۀ ګوري ځکه بۀ بیرته د لاندې راغلم، وخت تیریدو، د انګلیسي ژبې له زده کړې دولس میاشتې تیرې شوې، د فراغت محفل ؤ د تل پۀ څېر زه پۀ لومړۍ درجه فارغ شوم، خو د فراغت د سند تر څنګ مې پۀ همغه کورس کې دنده تر لاسه کړه...

لۀ دندې مې یوه میاشته تیره شوه، د لومړۍ میاشتې تنخوا مې واخیسته اوس نو تر ډیره د ټولنیزو رسنیو پۀ استعمال پوهیدم ځانته مې موبایل واخیست، پر فیسبوک مې د "مستان صوفي" پۀ نوم حساب پرانیست لومړۍ بلنه مې عمر ته ولیږله لۀ کمې مودې وروسته زۀ او عمر دومره مدرِن شولو چې مخامخ بۀ ناست وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر میسنجر بهٔ مو پیغامونه یوبل ته لیږل، همداسې یوه شپه ناست ؤ عمر پیغام را ولیږلو:

- دا ستا معشوقه ماته سمه نهٔ ښکاري

موبایل مې کیښود مخامخ مې ورته وویل:

- ولې څه ستونزه ده؟

- ته خو ټوله ورځ دنده کې وې خو زهٔ یې وینم رنګ رنګ موټر راځي کله یوه کې ځي کله بل کې

حک حیران شوم، خو ما پهٔ خپله مینه شک نهٔ شو کولای ومې ویل:

- نالیدلی قضاوت مکوه!

- بس زړه دې خو مخکې ددې چې د بل شي اظهار وکړه، تهٔ خو ډېر ډارن یې

څه مې ونهٔ ویل، کهٔ څه هم شک مې نهٔ کولو خو شپهٔ پهٔ همدې سوچونه سبا شوه چې " دا بهٔ څوک وي، بل چاسره خو بهٔ مینه نلري؟... "

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار دندې ته تللم، دريشي مې اغوستې وه، روان وم چې عمر وويل:

- ياره هسې دباندې ځې هغه لوښي هم يوسه

لوښي مې له ځان سره واخيستل خو زړه مې درزيدو ځکه دريشۍ کې راته ځان لړ بل ډول ښکاريدو خو د دندې اصول وو، اړ وم، دروازه مې ور ټک ټک کړه خلاصه يې کړه لوښي مې ورکړل څه مې ونۀ ويل روان شوم غږ يې کړ:

- دريښي سره ښکلی ښکارې!

خوښ شوم! او دندې ته روان شوم، مازديګر بيرته کورته را روان وم، پۀ لاره بۀ مې سر ښکته اچولای ؤ کور ته نږدې وم يو غږ شو:

- مستانه!

ور ومې کتل عمر ؤ، څو ګامه مخکې ورغلم ومې ويل:

- څۀ دي؟ ته لکه چې ټوله ورځ دباندې وې نۀ پوهيږې چې د کور د ساتنې لپاره پيسې راکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه یاره دا اوس راغلم، او د کور د مالک پکار وې

- ښه سمه ده، ورځم

کور ته ولاړم شیبه وروسته صایب هم راغی څو شیبې مو ځینې خبرې وکړې، د تګ وخت کې یې وویل:

- هغه زما لورکۍ نوې پوهنتون کې داخله کړې انګلیسي ژبه کې ستونزه لري که ته ورسره لږ مرسته وکړې...

په زړه کې خوښ شوم، خو د زړه عکس العمل مې پر څیره خپور نهٔ کړ ومې ویل:

- سمه ده صایبه! نور د همدا وخت راځي زهٔ بهٔ خپل کوښښ وکړم ورسره

کورته دننه ولاړم، او لهٔ خوشحالۍ مې زړه ټوپونه وهل، ورځ پهٔ ورځ مې ژوند ښهٔ کیدو، خو همداسې بهٔ دوام ولري یا نه موږ نهٔ پوهیدو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مازدیګر له دندې بیرته کورته راغلم، عمر د کور انګړ کې ناست ؤ زۀ دننه تللم ويې ويل:

- پیکی د سم کړه، شاګرده دې درته پۀ تمه ده

مُسک شوم، خوني ته دننه شوم خپل بیک مې کېښود د درس لومړی ورځ پۀ خوښۍ پای ته ورسیده کله چې بیرته تلله ويې ويل:

- کۀ پۀ درسونو کې مې ستونزه درلوده نو څنګه يې درته ووایم؟

- کور مو مخامخ دی، يو ځل راځه

- هرځل چیرته راتللی شم، انجلۍ يم خلک خبرې کوي، کۀ خپله د واټسپ شمیره راکړې

له خوشحالۍ مې ژبه ګونګۍ شوه، پۀ کاغذ مې ورته شمیره ولیکله کاغذ مې ورکړ...

د شپې ډوډۍ مو وخوړله، عمر لوبني وینځل زۀ خونه کې ناست وم او فیسبوک مې کتلو چې د واټسپ د پیغام شړنګ شو خلاص مې کړ، نوې شمیره وه د انجلۍ انځور يې پر پروفایل ؤ، پوه شوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهرا ده، ځکه ما خو کومې بلې انجلۍ ته شمیره نهٔ وه ورکړې، پیغام پاڼه مې خلاصه کړه لیکلي وو:

- سلامونه

ځواب مې ورکړ:

- وعلیکم سلام!

شیبه وروسته پیغام وکتل شو، بیا ځواب راغی:

- څنګه یې رنګماله؟

دې خبرې یې دومره خوند رانکړ، داسې ښکاریدل چې ملنډې راباندې وهي، خو د همغې رنګمالۍ لهٔ برکته مې دومره پرمختګ کړی ؤ، ځواب مې ورکړ:

- ښه یم! ته څنګه یې د صاحب لورکۍ؟

- زهٔ هم ښه یم، یو څه وپوښتم؟

سوچ مې کولو چې څه پوښتنه کوي ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو مهرباني!

شیبه وروسته بیا پیغام راغی:

- ته ولې هر ځل د دوهم پوړ له کړکۍ پټ پټ راګورې؟

حیران شوم، چې څنګه یې لیدلی یم، ومې لیکل:

- زه مطالعه کوم! چاته مې ندي کتلي

- ګوره زړه دې همدا د چانس دئ چې ووایې

څو شیبې مې ځواب ورنکړ خو زړه مې نه صبریدو بیا مې ولیکل:

- څه ووایم؟

پیغام یې وکتلو، څو شیبې وروسته ځواب راغی:

- اوس څه نه وایم سبا مازدیګر به مخامخ خپل د زړه خبره راته کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې وکړه او آفلاين شوه، زما په اوږو يې غرونه بوج واچولو او هغه ويده شوه، زۀ ټوله شپۀ په همدې انديښنو سر وم چې ښځه ووايم ورته خپل د زړه خبره ښځه ووايم...

ورځ مې هم همداسې تيره شوه، بيرته کور ته را روان وم په ځان مې ډېر فشار راوړی ؤ غوښتل مې ووايم چې په لاره کې يو موټر په تيزۍ سره تير شو، مردارې اوبه زما خوا ته وشيندلې، غوصه شوم غږ مې کړ:

- عقل لرې؟ په لاره انسانان روان دي، حيوانان نه!

موټر بيرته را وګرځيدو کس ښکته شو، او په مخ يې په سوک ووهلم، بيک مې رانه پر ځمکه ولويد بيرته مې پورته کولو چې له موټر يوه انجلۍ ښکته شوه هلک ته يې وويل:

- راځه نو! پريږده يې کم عقل خلک دي

سر مې پورته کړ ور ومې کتل، زهرا وه، رنګ يې زيړ واوښت هيڅ مې ونۀ ويل او همداسې روان شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهيلي شوم، زما د خوبونو نړۍ زما په شتون کې نړېدله خو ما هيڅ نشو کولای، هرڅه بې خونده او خړ پړ ښکاريدل، نه مې د څه خوړلو ته زړه کيدو نه د کوم کار ترسره کولو ته، دنده مې پريښوده، مياشتې تيرې شوې د هغې مخ ته مې لا ونه کتل، د هغې د هيرولو پريکړه مې کړې وه، آنلاين مې يوه دنده پيدا کړه، آنلاين سټاک مارکيټ کې مې خپل د بانکي حساب ټوله ګټه وټه ولګوله، کوم Shares چې ما سهار اخيستي وو، مازديګر يې بيه څلور برابره شوې وه، نه پوهيږم څه وشول خو شيبه په شيبه ګراف لوړ تلو، سهار مې اخيستي Shares وپلورل، په ۲۴ ساعتونو کې مې ۱۴ لکه افغانۍ وګټلې، عمر مې هم په دې کار بوخت کړ په يوه مياشت کې زه ميليونر شوی وم، هغه د غريبۍ او بې کسۍ ورځې دا ځل بيخي په خلاصون وې، خو هغه مې له زړه نه وتله...

د ۲۰۱۸ز کال لومړۍ ورځې وې، مور د دومره پيسو په لرلو سره لا په همغه کور کې اوسيدو، د غرمې وخت ؤ ډوډۍ مو خوړله چې دروازه ټک ټک شوه زه ورغلم خلاصه مې کړه د زهرا پلار ؤ څو نور کسان ورسره وو کور يې وکتلو هغه کسان ولاړل د زهرا پلار ته مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دوی څوک وو؟

- دا کور خرڅوم دوی يې اخلي ځکه يې وکتلو

غلی شوم، لهٔ دې ځای تک راته سخت ؤ، زهرا کهٔ هر څنګه وه ما مينه ورسره کړې وه او مينه مې ورسره لرله، شيبه وروسته مې وويل:

- وبښئ! پهٔ څو يې خرڅوئ؟

- ۵۵،۰۰۰ ډالر ، ههه اخلي يې

د واره مې وويل:

- ۶۰،۰۰۰ درکوم کور زموږ شو!

د زهرا پلار حيران شو ځکه زموږ لهٔ ګټې لا څوک نه وو خبر بس سر يې وښورولو هو يې وويل، څو شيبې وروسته د بانک پهٔ لور روان شوم، پهٔ لاره کې مې زهرا وليده خو لهٔ يو بل هلک سره، د زړه زخمونه مې داسې بار بار تازه شوي وو لومړی ځل خو نهٔ ؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ وروسته له بانک بیرته را ستون شوم تر سبا د کور اخیستلو چارې سرته ورسیدې...

له عمر سره ناست وم له ځانه سره مې ویل:

- آه! زهٔ خو رنګمال یم، تهٔ خو د مالدار پلار لور یې، تاسو هوښیار او موږ کم عقل خلک یو

عمر وویل:

- دا څه ګډوډ لګیا یې؟

غلی وم شیبه وروسته مې وویل:

- راځه یو کار دئ

- څه؟

- ته غلی شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړو له بانک مو يو څه پيسې را وويستې او يو تر ټولو نوی ماډل موټر مې واخيست او بيرته کورته راغلو، د شپې ناست وو عمر وويل:

- وروره! څه ستونزه لرې؟ ټولې پيسې دې برباد کړې؟

غلی وم، لنډه شيبه وروسته عمر وويل:

- زۀ ستا پۀ ستونزه پوه يم، دا هرڅه د هغې زهرا له قصده کوې، ما لومړيو کې درته ويلي وو چې دا انجلۍ راته سمه نۀ ښکاري خو ته پۀ مينه کې ړوند شوی وې

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- غچ داسې نۀ اخيستل کيږي، خپل د ماسټر کارټ شميره ووايه، څۀ مې ونۀ ويل، ماسټر کارټ مې ور وغورځولو شيبه وروسته يې زما موبايل ته يو اپليکيشن وليږلو ويې ويل:

- واخله پۀ ۷.۹۹ ډالره مې واخيست ددې پۀ واسطه يې پوره موبايل حيک کولای شې صرف يو پيغام ورته واستوه چې خلاص يې کړي، ټول موبايل بۀ يې ستا واک کې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ مې ونهٔ ويل بړستن مې پر ځان کش کړه او ويده شوم، سهار وختي پاڅيدم عمر مې هم راويښولو خو نهٔ راويښېدو يو ځل يې بړستنې سر را وباسو ويې ويل:

- پرېږده ياره چې ويده شم تر ۳:۰۰ بجو ويښ وم

بړستن مې ترې را کش کړه او ايسته مې وغورځوله ومې ويل:

- ځان تيار کړه خوست ته ځو

يو دم عمر وويل:

- وروسته لهٔ دريو کالو ځې خيريت خو دئ، پهٔ دريو کالو کې د يو تش زنګ کور ته وهلى؟ نهٔ پوهيږې چې زهٔ او ته را تبنتيدلي يو

عمر د نهٔ تللو ضد وکړ، خو پهٔ زوره مې موټر کې کينولو وروسته لهٔ دريو کلونو خپل کلي ته روان وو

اوږد سفر ؤ، ماسپښين ورسيدو، کلي کې ډېرو خلکو نهٔ پيژندو ځکه موږ او زموږ څېرو ډېر تغئير کړى ؤ، عمر مې د خپل کور مخ ته لهٔ موټر ښکته کړ، زهٔ د خپل کور خوا ته روان شوم، لهٔ کور څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

متره ها خوا ودریدم، د کور مخ کې مې مورکۍ ولیده یو ماشوم یې غېږ کې ؤ، په الله مې توکل وکړ موټر ته مې حرکت ورکړ د کور دروازې سره ودریدم د لۀ موټر ښکته نۀ شوم، د موټر ښیښې توري وې مور ونۀ لیدم خو مور مې په ماړه زړه ولیده سترګې مې ډکې شوې، ځکه دوی چې کوم د غریبۍ ژوند کولو او کوم ژوند چې ما لرلو ځمکه او اسمان یې توپیر درلود، څو شیبې وروسته لۀ موټر ښکته شوم، مورکۍ مې راته ځیر شوه شیبه وروسته یې په ژړغوني غږ وویل:

- مستانه! زویه...

په ژړا شوه...

څو شیبې وروسته یې وویل:

- راځه زویه دننه راشه، مور دې درته لوګی شي

دننه روانیدم، ومې ویل:

- مورې دا ماشوم څوک دئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ مې ماشوم په غېږ کې واخیست ویې ویل:

- ٣ کاله تیر شول، ورور د واده کړی دا ستا وراره دی

کور ته دننه شوم، پلار مې په انګړ کې ناست ؤ، ویې ویل:

- څوک راغلي؟

مورکۍ مې څۀ ونۀ ویل، څو ګامه مخکې ولاړم، د پلار لاس مې ښکل کړ، ومې ویل:

- ستا همغه بې کاره او روزګاره زوی مستان یم

پلار مې څو شیبې غلی ؤ، شیبه وروسته یې ژړا کابو نۀ کړه بې اختیاره اوښکې یې پر مخ روانې وې، په ژړغوني غږ یې وویل:

- ما وبښه زۀ ستا ګنهکار یم

د پلار لاس مې کلک ونیولو ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- استغفرالله! خدای ته وګوره داسې مه وایه زۀ ستا اولاد یم تۀ پر ما پوره حق لرې

ورځ پۀ خوښئ سره شپه شوه، ډوډۍ مو خوړله پلار ته مې وویل:

- پلار جانه! یو څه وایم خو نه بۀ پکې نۀ وایې

- ځار د شم زویه ووایه څه وایې؟

- پلاره کابل کې مې کور اخیستی، سبا بۀ هرڅه ټول کړو او نور بۀ هلته اوسیږو، د خرڅ او خوراک غم مۀ کوئ ترڅو ژوندی یم هرڅه زۀ کوم

پلار مې راسره خبره ومنله، سبا لۀ کورنۍ سره کابل ته راغلو، کور کې هرڅه ځای پر ځای شول زموږ کلي کې نیږټ کار نۀ کولو څو ورځې کیدلې خپل د ټولنیزو رسنیو حسابونه مې نۀ وو چیک کړي، ډېټا مې روښانه کړه ډېر نالیدلي پیغامونه مې وکتل، د پیغامونو مینځ کې د زهرا پیغام ؤ لۀ ډېرو مودو وروسته یې پیغام لیږلی ؤ، ومې کتلو لیکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تهٔ خو پهٔ هوا ګرځې، لهٔ هغه ورځې وروسته د بیا یو سلام هم ونهٔ لیږلو، یو ځل د ونهٔ پوښتل چې زما زړه کې څهٔ دي، درسونه لهٔ لومړۍ ورځې وروسته ځای پر ځای پاتې شول

یو بل پیغام یو ساعت وروسته راغلی ؤ:

- زهٔ درسره مینه لرم!

وروسته لهٔ هغه پیغام واټسپ بند شوی ؤ، پهٔ منډه ولاړم د زهرا د کور دروازه مې ټک ټک کړه څو شیبې پهٔ تمه شوم دروازه خلاصه نشوه، بیا مې ټک ټک کړه خو داسې ښکاریدل چې پهٔ کور کې څوک نشته وو، د یوه بل کور دروازه خلاصه شوه یو کس غږ کړ:

- څه شور د جوړ کړی، هغوی نشته

ور ومې کتل ومې ویل:

- چیرته تللي خبر لرې؟

- آه! نهٔ یې خبره یوازینی پیغله لور یې مړه شوه، خلک وایي ځان وژنه یې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سترګو مې تياره شوه، ژبه مې پهٔ ريښتيا ګونګۍ شوه، تر کوره پهٔ ډيرو ستونزو ولاړم، خونې ته دننه شوم او ځای پر ځای ولويدم، نهٔ پوهيږم چې څو ساعته يا څو ورځې بې هوښه وم، کله مې چې سترګې پرانيستې د کور پهٔ انګړ کې شور ما شور ؤ، د زهرا د پلار غږ مې واوريدو ويل يې:

- لهٔ ډېره وخته مې پام ؤ د مستان پرې نظر ؤ، زما لور ښه انجلۍ وه د مستان د بدو ارادو د ښکار کيدو پر ځای يې ځان وژنه غوره وګڼله، خو زهٔ يې نهٔ پريږدم لور ته مې انصاف ورکوم

غوصه وم د باندې ولاړم، يو لرګی پهٔ لاس راغی او د زهرا پلار مې پهٔ سر ووهلو پر ځمکه وغورځيدو زهٔ وارخطا له کور دباندې ولاړم، لهٔ هغې ورځې راهيسې زهٔ د غرو او رغو شوم پهٔ يوه ځای کې مې د زړه سکون نشته ؤ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان يې د سترګو اوښکې پاکې کړې، دباندې عسکر ته يې غږ کړ:

- سرتيريه! راشه پيالې يوسه

عسکر دننه راغی ويې ويل:

- قومندان صيب! مخکې مو وويل چې مزاحمت ونهٔ کړئ ځکه مې څهٔ ونه ويل خو مخکې لهٔ قومندانۍ زنګ راغلی ؤ ويل د زهرا قضيه وتړل شوه، پلار يې شکايت بيرته اخيستی...

- خو ولې؟

- وايي لور يې ځان وژنه کړې، په مستان باندې له تور لړولو وروسته يې خوبونه حرام شوي

شيبه وروسته مستان وويل:

- خو ولې يې ځان وژنه کړې؟

ددې خبرې ځواب بې له خدای د بل چاسره نه و، شايد ددې مينې پای هم دا و، د زهرا خبره په نړۍ کې هرڅه موقت دي، خو مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موقت کيدای نشي که ورته ورسيدې ټول عمر به خوشحاله وې او که ونه رسيدې نو ټول عمر به يې يادونه هره ورځ وژل کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library